Arrest van het Hof (Tweede Kamer) van 31 maart 1965[1]

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Aanwerving — Algemeen vergelijkend onderzoek — Beroepsrecht van de deelnemers — Sollicitanten die niet tot de Gemeenschappen behoren*

   (Statuut van de ambtenaren van de E.G.K.S., artt. 27 en 91)

2. *Ambtenaren — Statuut — Algemene uitvoeringsbepalingen — Verplichting tot het geven van dergelijke bepalingen — Procedure voor het vergelijkend onderzoek*

   (Statuut van de ambtenaren van de E.G.K.S., art. 107; Statuut van de ambtenaren van de E.E.G. en E.G.A., art. 110)

1. Sollicitanten voor algemene vergelijkende onderzoeken zijn, zelfs indien zij niet tot de Gemeenschappen behoren, bevoegd om een mogelijke schending van de voorschriften betreffende een vergelijkend onderzoek aan het Hof voor te leggen.

2. Vgl. Samenvatting no. 4 van het arrest in de zaak *16-64*.

In de zaak 23-64 :

MEJUFFROUW THÉRÈSE MARIE-LOUISE VANDEVYVERE,
wonende te Gent, K. L. Ledeganckstraat 9,
bijgestaan door mr. M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, buitengewoon hoogleraar aan de Vrije Universiteit van Brussel,
domicilie gekozen hebbende bij de heer B. Schmitz,
rue J. B. Esch 6 te Luxemburg,

verzoekster,

tegen

EUROPEES PARLEMENT TE LUXEMBURG,
vertegenwoordigd door zijn secretaris-generaal mr. H. R. Nord, als gemachtigde,

1 — Procestaal : 2 Frans.

bijgestaan door mr. A. Bonn, advocaat, ingeschreven bij de balie van Luxemburg,
domicilie gekozen hebbende ten kantore van genoemde advocaat, rue Côte d'Eich 22,

verweerder,

betreffende een beroep tot vernietiging, gericht tegen het vergelijkend onderzoek no. P.E. 1/B en bepaalde besluiten welke bij de uitvoering van genoemd vergelijkend onderzoek werden genomen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt :

A. M. Donner, Kamerpresident,
W. Strauss (Rapporteur) en R. Monaco, Rechters,
Advocaat-Generaal : J. Gand,
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

I — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten welke aan het geschil ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat :

1. In het Publikatieblad van 2 december 1963, blz. 2807 e.v. plaatste verweerder de « aankondiging van het algemeen vergelijkend onderzoek no. P.E. 1/B », dat moest plaatsvinden op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen, en ten doel had, een assistent (rang B3-B2) aan te werven « op de algemene directie van de parlementaire documentatie en van de voorlichting, dienst van de bibliotheek ».

2. Nadat verzoekster haar sollicitatie had ingediend, ontving zij op 27 februari 1964 een schrijven van de secretaris van de jury, in het Nederlands gesteld en uiteenzettende, dat de jury op haar zitting van 25 februari 1964 geen aanleiding had kunnen vinden de naam van verzoekster te plaatsen op de lijst van de sollicitanten « die aan het examen kunnen deelnemen ».

3. Bij schrijven van 1 maart 1964, gericht tot de secretaris van de jury, vroeg verzoekster of het schrijven van 25 februari niet op een vergissing berustte, aangezien haar schriftelijke bewijsstukken op een hoger niveau stonden dan die welke volgens de aankondiging van het vergelijkend onderzoek waren vereist.

4. Bij schrijven van 6 maart 1964, antwoordde de voorzitter van de jury in het bijzonder :

> «Ik stel er prijs op, U mede te delen, dat ... het hier betreft een vergelijkend onderzoek op de grondslag van zowel schriftelijke bewijsstukken als een examen. De jury moest dus niet alleen de sollicitaties ter zijde stellen, waarvan de schriftelijke bewijsstukken niet in overeenstemming waren met de in de examenoproep gestelde voorwaarden, maar zij was ook bevoegd om een eerste keuze te doen tussen de sollicitanten van wie de schriftelijke bewijsstukken overduidelijk de beste waren.
>
> Ik heb de jury, op haar zitting van donderdag 5 maart 1964, omtrent Uw schrijven ingelicht. Na beraadslaging heeft de jury besloten de selectieve keuze van de sollicitanten die op haar zitting van 25 februari 1964 tot het examen waren toegelaten te bevestigen.»

5. Op 26 mei 1964 diende verzoekster haar inleidend verzoekschrift bij de Griffie in;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* in haar verzoekschrift concludeert dat het den Hove behage :

> «1. het besluit dat de jury van het vergelijkend onderzoek, aangewezen om een uitspraak te doen over de aankondiging van het vergelijkend onderzoek no. P.E. 1/B, op haar zitting van 25 februari 1964 heeft genomen en waarbij verzoekster werd geschrapt van de toelatingslijst, bedoeld in alinea 1 van artikel 5 van bijlage III van het Statuut van de ambtenaren, van nul en gener waarde te verklaren;
>
> 2. het besluit dat hetzij op die zitting, hetzij op een latere zitting werd genomen en krachtens hetwelk verzoekster werd geschrapt van de lijst van de sollicitanten die waren toegelaten om aan het examen deel te nemen, van nul en gener waarde te verklaren;
>
> 3. dienovereenkomstig het vergelijkend onderzoek no. P.E. 1/B met alle rechtsgevolgen voor wat betreft de ongeldigheid van de lijst van geschikte kandidaten, de vorming van een aanwervingsreserve en eventueel de aanstelling(en) welke als uitvloeisel van dit vergelijkend onderzoek en op grond van de resultaten daarvan mochten hebben plaatsgevonden, van nul en gener waarde te verklaren;
>
> 4. de beschikkingen van het Europese Parlement welke de resultaten van het vergelijkend onderzoek bekrachtigen, voor zover nodig, van nul en gener waarde te verklaren;
>
> 5. de wederpartij in alle kosten van de procedure te verwijzen»;

Overwegende dat de *verwerende partij* in zijn verweerschrift concludeert dat het den Hove behage :

«1. hem akte te verlenen dat hij zich refereert aan het beter oordeel van het Hof voor wat betreft de ontvankelijkheid van het beroep en de bevoegdheid van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

2. de enkele opsomming van beweerdelijk geschonden statutaire bepalingen en van andere oorzaken van ongeldigheid op grond van het Reglement voor de procesvoering onvoldoende te verklaren; insgelijks het voorbehoud om andere middelen aan te voeren ongeldig te verklaren; alleen de in het verzoekschrift aangevoerde middelen als geldig te aanvaarden;

3. deze middelen ten principale niet ontvankelijk, althans ongegrond, te verklaren; het beroep te verwerpen;

4. in overeenstemming met de desbetreffende bepalingen uitspraak te doen inzake de kosten»;

Overwegende dat *verzoekster* in haar repliek concludeert dat het den Hove behage :

«akte te verlenen, dat zij haar oorspronkelijke conclusies, welke geacht moeten worden hier volledig te zijn geïnsereerd, handhaaft;

subsidiair:

de handelingen, verricht op grond van het feit dat de wederpartij de stukken van het geding niet overlegt, van nul en gener waarde te verklaren;

nog meer subsidiair:

overeenkomstig artikel 21 van het E.E.G.-Statuut, artikel 22 van het E.G.A.-Statuut en krachtens artikel 24 van het E.G.K.S.-Statuut,

de wederpartij te gelasten al haar stukken over te leggen en alle inlichtingen te verstrekken welke het Hof zal bepalen en met name alle dossierstukken met betrekking tot het vergelijkend onderzoek in kwestie over te leggen;

eventueel, aan de verschillende instellingen van de Gemeenschappen die geen partij bij het proces zijn, te verzoeken alle inlichtingen te verstrekken, met name voor wat betreft het bestaan van algemene maatregelen tot uitvoering van de bepalingen van het Statuut met betrekking tot het vergelijkend onderzoek en van bijlage III van het Statuut»;

Overwegende dat de *verwerende partij* in haar dupliek concludeert dat het den Hove behage :

«de middelen en conclusies van de memorie van repliek te verwerpen;
ten gunste van de conclusies van zijn verweerschrift te beslissen»;

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de voornaamste middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

Verzoekster voert in het algemeen aan : schending van de Statuten van de ambtenaren, onbevoegdheid, schending van wezenlijke vormvoorschriften en of « détournement de pouvoir »

1. *Ontvankelijkheid*

A — Is artikel 91 van de Statuten van de ambtenaren van toepassing op een persoon die een sollicitatie indient om in dienst te treden bij de Gemeenschappen?

De *verwerende partij*, zich geheel refererend aan het oordeel van het Hof, is van oordeel, dat het antwoord ontkennend is; hij voert met name aan :

— dat de titel en de tekst van de Statuten doen uitkomen, dat deze betrekking hebben op de ambtenaren en personeelsleden van de Gemeenschappen;
— dat de E.E.G. en de E.G.A.-Verdragen aan het Hof alleen de bevoegdheid toekennen, uitspraak te doen met betrekking tot geschillen « tussen de Gemeenschap en haar personeelsleden »;
— dat het verschil in terminologie bestaande tussen de artikelen 90 en 91 van de Statuten (« welke ambtenaar »; « een persoon waarop dit statuut van toepassing is ») kan worden verklaard op grond van het feit dat de laatstgenoemde bepaling mede personen zoals de gepensioneerde ambtenaar op het oog heeft;
— dat artikel 91 het recht op beroep alleen tegen besluiten « welke bezwarend zijn » openstelt; de Statuten roepen evenwel geen rechten ten behoeve van niet tot de Gemeenschappen behorende personen in het leven;
— dat de bepalingen van de Statuten met betrekking tot de aanwerving niet in het belang van derden in het leven zijn geroepen.

Verzoekster zet harerzijds uiteen :

— dat, gezien de bepalingen van de statuten met betrekking tot de aanwerving, de sollicitanten, zelfs zij die afkomstig van buitenaf zijn, wel « personen waarop dit Statuut van toepassing is » zijn;
— dat deze sollicitanten er een duidelijk belang bij hebben, dat het vergelijkend onderzoek een regelmatig verloop heeft;
— dat het verschil in terminologie, dat bestaat tussen de artikelen 90 en 91, veelbetekenend is;

B — Ontoereikendheid van de aangevoerde rechtsmiddelen

De *verwerende partij* is van oordeel dat de globale opsomming van de beweerdelijk geschonden bepalingen en van de oorzaken van nietigheid, niet aan de eisen van het Reglement voor de procesvoering voldoet; deze middelen zijn slechts ontvankelijk voor zover zij inderdaad nader zijn uitgewerkt.

Verzoekster bepaalt er zich toe, vast te stellen dat, zoals de verwerende partij zelf erkend « de verwijzing naar verschillende bepalingen van het Statuut in het verzoekschrift van voldoende toelichting is voorzien ».

C — Het ontoelaatbare karakter van het voorbehoud om andere gronden in de loop van het geding aan te voeren; de verplichting voor verzoekster haar aktie te beperken tot de voor haar bezwarende besluiten

Verzoekster verklaart in haar verzoekschrift « zich het recht te moeten voorbehouden allerlei andere gronden aan te voeren, zowel wat betreft het regelmatig verloop van de procedure gevolgd met het oog op de vaststelling van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek als : de regelmatigheid van de samenstelling van de jury en van de door deze gevolgde procedure; de regelmatigheid en de wettigheid van de besluiten welke door de jury te harer aanzien zijn genomen en door het Secretariaat van het Europese Parlement zijn bekrachtigd, totdat de stukken met betrekking tot het vergelijkend onderzoek door de tegenpartij zullen zijn overgelegd ».

De *verwerende partij* repliceert, dat verzoekster zich in haar aktie moet bepalen tot de voor haar bezwarende besluiten. De voorbehouden middelen hebben immers de procedure voor een vergelijkend onderzoek in haar geheel op het oog en niet alleen de besluiten betreffende verzoekster persoonlijk; bovendien zijn zij niet nader uitgewerkt;

2. *Hoofdzaak*

A — Schending van de artikelen 110 van de Statuten van de ambtenaren van de E.E.G. en de E.G.A., 107 van het Statuut van de E.G.K.S.

Verzoekster klaagt over het feit dat de aankondiging van het vergelijkend onderzoek openbaar werd gemaakt en dat dit werd gehouden zonder dat tevoren de algemene maatregelen tot uitvoering van de Statuten waren vastgesteld; in het bijzonder werden zodanige maatregelen niet vastgesteld na raadpleging van het Personeelscomité en na advies van het Comité voor het statuut, noch werden zij ter kennis van het personeel gebracht.

Voor het bestaan van aanleiding om algemene uitvoeringsmaatregelen te nemen is het niet noodzakelijk dat de tekst deze met zoveel woorden voorschrijft; het is voldoende, dat de bepalingen van de statuten onvoldoende duidelijk zijn, hetgeen — volgens verzoekster — het geval is op het stuk van het vergelijkend onderzoek. De Commissie van de E.E.G. heeft wèl maatregelen met betrekking tot de samenstelling van de jury in het leven geroepen.

Opdat verzoekster de bevoegdheid heeft zich over deze onrechtmatigheden te beklagen, is het voldoende, dat de aangevallen besluiten voor haar bezwarend zijn. Men mag niet eisen aan te tonen, hetgeen trouwens onmogelijk is, dat deze besluiten zonder de litigieuze onrechtmatigheden in andere zin zouden zijn genomen.

De *verwerende partij* zet eerst uiteen dat het middel niet ontvankelijk is, bij gebreke van een belang, voor een niet tot een Instelling behorend persoon, om zich te beroepen op schending van de litigieuze bepalingen.

De Instelling alléén is bevoegd te beslissen over de raadzaamheid om uitvoeringsmaatregelen te nemen. In het onderhavige geval heeft zij zulks niet nodig geoordeeld, aangezien de betrokken statutaire bepalingen voldoende duidelijk waren. Indien de Commissie van de E.E.G. heeft gemeend, zodanige maatregelen in het leven te moeten roepen, is dat omdat haar behoeften verschilden van die van de verwerende partij, die aanzienlijk minder ambtenaren in dienst heeft en bijgevolg veel minder vergelijkende onderzoeken behoeft te organiseren.

Ten slotte is verzoekster in gebreke gebleven te bewijzen, dat het verzuim om uitvoeringsmaatregelen vast te stellen voor haar bezwarend zou zijn geweest;

B — Gemis van motivering

Verzoekster wijst er op, « dat het besluit van de jury (haar) niet (te plaatsen) op de toelatingslijst, bedoeld in alinea 1 van artikel 5 van bijlage III van het Statuut van de ambtenaren en dat het besluit dat tegelijkertijd, dan wel later werd genomen, om haar niet te plaatsen op de lijst van de tot het examen toegelaten sollicitanten », met redenen omkleed hadden moeten zijn (artikel 25 van de statuten).

Het arrest-Raponi (Jurisprudentie, deel X, blz. 269), waarin het de motivering inzake een bevordering betrof, kan niet als tegenargument worden aangevoerd. De positie van een afgewezen sollicitant, die « niets meer te verliezen heeft » is immers geheel verschillend.

Het feit dat de werkzaamheden van de jury geheim zijn belet niet, dat zij de beweegredenen voor de afwijzing « al zij het grosso modo », aan de sollicitant doet weten.

Men kan uit de nationale en communautaire jurisprudentie opmaken (arrest-Mirossevich, Jurisprudentie, deel II, blz. 391 e.v.), dat de rechter bevoegd is toe te zien op de werkelijke beweegredenen van het besluit van de jury. Derhalve « moet er in elk geval een motivering lato sensu zijn ».

De *verwerende partij* antwoordt dat artikel 25 van de Statuten alleen op ambtenaren van toepassing is.

De stelling volgens welke de jury niet verplicht is haar besluiten met redenen te omkleden, kan steun vinden in artikel 5 van bijlage III van de Statuten en wordt bevestigd door artikel 6, volgens hetwelk de werkzaamheden van de jury geheim zijn.

Ten slotte mist het middel feitelijke grondslag, aangezien het schrijven van 6 maart 1964 verzoekster heeft ingelicht omtrent de beweegredenen van de jury bij haar besluit;

C — Feitelijke dwalingen

Verzoekster stelt dat bij de besluiten van de jury « vergissingen zijn begaan of deze op grond van onjuiste feiten of onjuist beoordeelde feiten zijn genomen ».

«Het besluit om verzoekster niet op de toelatingslijst te plaatsen»

is onjuist, aangezien verzoekster immers beschikte over de schriftelijke bewijsstukken, vereist in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek en gedeeltelijk zelfs over betere schriftelijke bewijsstukken. Om dezelfde redenen is « het besluit om haar niet te plaatsen op de lijst van de sollicitanten die tot het examen worden toegelaten » onjuist.

De *verwerende partij* antwoordt dat dit middel niet ontvankelijk is bij gemis van feitelijke grondslag, aangezien verzoekster een besluit aanvalt dat nooit is genomen. De jury heeft niet de *eerste* alinea van artikel 5 van bijlage III van de statuten toegepast (« de jury stelt de lijst vast van de sollicitanten die voldoen aan de voorwaarden, omschreven in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek ») maar de vierde alinea van dit artikel (bepaling van de sollicitanten « die tot het examen worden toegelaten »).

Voorts heeft de jury, zoals uit de bovenbedoelde brieven blijkt, behoorlijk kennis genomen van de schriftelijke bewijsstukken van verzoekster.

Ten slotte had de jury tot taak eigener bevoegdheid te beslissen ten aanzien van de hoedanigheden van de sollicitanten.

Verzoekster repliceert, dat de vraag of zij het schrijven van 27 februari 1964 verkeerd heeft begrepen « op het ogenblik van geen belang is », aangezien zij immers zowel het besluit om haar niet te plaatsen op de in artikel 5, lid 1, bedoelde toelatingslijst, als het besluit om haar niet te plaatsen op de lijst van geschikte kandidaten aanvalt. Het Hof heeft het recht de beweegredenen, waardoor de jury is geleid, te onderzoeken.

« Verzoekster heeft trouwens alle aanleiding te geloven — de overlegging van het dossier en van de notulen zou het Hof in staat stellen zich eveneens op dit punt te overtuigen — dat zij op de bij artikel 5 van bijlage III bedoelde lijst was geplaatst, dat zij zelfs bovenaan op de lijst was geplaatst en dat zij ten gevolge van inmenging van buitenaf uiteindelijk van deze lijst werd geschrapt ».

De *verwerende partij* blijft de mening toegedaan dat verzoekster het slachtoffer van een dwaling is. Verzoekster werd trouwens niet « geschrapt » van de lijst van geschikte kandidaten, welke eerst kon worden opgesteld na het examen, tot de deelneming waaraan verzoekster niet was toegelaten.

De verwerende partij komt op tegen de bewering volgens welke verzoekster het slachtoffer van inmenging van buitenaf zou zijn geweest;

3. *Overlegging van stukken*

Verzoekster verwijst naar een schrijven van 2 juli 1964, waarbij haar raadsman aan de Secretaris-Generaal van de verwerende partij had verzocht om overlegging van haar dossier en ten minste

1) het bewijs dat de raadpleging, bedoeld in bijlage III, artikel 1, lid 1, alinea 1, van het Statuut van de ambtenaren, had plaats gevonden;

2) de notulen van de jury;
3) het dossier van zijn cliënte indien het Europese Parlement en eventueel de jury een persoonsdossier omtrent haar mocht hebben aangelegd.

Bij schrijven van 16 juli 1964, gericht tot genoemde raadsman, heeft de Secretaris-Generaal de in geding zijnde overlegging geweigerd.

Verzoekster vraagt zich af of deze weigering — welke in strijd is met artikel 23 van het E.G.K.S.-Statuut — niet ipso facto de nietigheid van de genomen besluiten met zich brengt, aangezien zij het immers mogelijk maakt, « te overwegen, dat de motivering hetzij niet bestaat, hetzij berust op dwaling dan wel op misbruik van bevoegdheid ».

De *verwerende partij* is van oordeel, dat het verzoek niet ontvankelijk en in elk geval ongegrond is.

Artikel 23 van het Statuut van de E.G.K.S. komt slechts in aanmerking voor het in het E.G.K.S.-Verdrag bedoelde beroep, welk Verdrag het beroep van natuurlijke personen niet kent; de Statuten van het E.E.G.- en E.G.A.-Hof bevatten dan ook niet overeenkomstige bepalingen.

Artikel 26 van het Statuut van de ambtenaren dat de overlegging van het persoonsdossier voorschrijft, is alleen van toepassing op het beroep van ambtenaren.

De eerste twee opgevraagde stukken hebben niets met verzoekster uitstaande. Wat het derde stuk betreft, bestaat er geen dossier van verzoekster, afgezien van de door beide partijen overgelegde stukken.

De notulen van de jury zijn geheim (artikel 6 van bijlage III van de Statuten van de ambtenaren). Wat betreft het verslag van de jury dat de lijst van geschikte kandidaten dient te vergezellen, is het vertrouwelijke karakter van dit stuk dat de door de kandidaten behaalde cijfers bevat, onmiskenbaar;

IV — Procedure

Overwegende dat het Hof (Tweede Kamer) bij beschikking van 15 november 1964 het verzoek van verzoekster om toewijzing van rechtsbijstand, onder voorbehoud van de kosten, heeft afgewezen;

dat het Hof (Tweede Kamer), de advocaat-generaal gehoord, naar aanleiding van het rapport van de rechter-rapporteur heeft beschikt, dat er geen aanleiding tot instructie was;

dat de openbare zitting heeft plaats gevonden op 25 januari 1965;

dat de advocaat-generaal op 10 februari 1965 zijn conclusie heeft genomen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

I — Ten aanzien van het onderwerp van het geschil

Overwegende dat verzoekster, onder het eerste punt van de conclusie van het verzoekschrift, de vernietiging heeft verzocht van een be-

weerdelijk door de jury van het vergelijkend onderzoek genomen besluit, waarbij zij zou zijn « geschrapt van de toelatingslijst, bedoeld in alinea 1 van artikel 5 van bijlage III van het Statuut van de ambtenaren »;

Overwegende dat verzoekster in de loop van de mondelinge behandeling heeft toegegeven het slachtoffer van een dwaling in terminologie te zijn geweest, aangezien het enige daadwerkelijk te harer aanzien tot stand gekomen besluit is genomen op grond van alinea 4 van genoemd artikel, bestaande uit de niet-toelating van haar tot het examen;

dat, aangezien verzoekster derhalve het eerste punt van haar conclusies heeft laten vallen, er geen aanleiding is een uitspraak te doen ten aanzien van de exceptie van niet-ontvankelijkheid gebaseerd op het niet bestaan van het genomen besluit;

dat het onderwerp van het geschil dus alleen wordt gevormd door het besluit om verzoekster niet toe te laten tot het examen;

II — Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep

1. Overwegende dat de verwerende partij het beroep niet ontvankelijk oordeelt, aangezien alleen de personeelsleden van de Gemeenschap het recht zouden hebben, een beroep uit hoofde van artikel 91 van de Statuten van de ambtenaren in te stellen;

Overwegende dat artikel 91 het recht van beroep openstelt voor de « personen waarop dit Statuut van toepassing is »;

dat artikel 27 van de statuten stilzwijgend de sollicitanten voor algemene vergelijkende onderzoeken, zelfs indien zij niet tot de Gemeenschappen behoren, op het oog heeft;

dat bijlage III, wat de term « sollicitanten » betreft, klaarblijkelijk alle sollicitanten op het oog heeft die deelnemen aan de algemene vergelijkende onderzoeken, bedoeld in artikel 1, lid 1a, van genoemde bijlage, afgezien van het feit of zij al dan niet personeelsleden van de Gemeenschap zijn;

dat overigens, aangezien de voorschriften betreffende de algemene vergelijkende onderzoeken in het leven zijn geroepen ter bescherming van alle sollicitanten, deze sollicitanten als personen waarvoor deze voorschriften bedoeld zijn, zijn te beschouwen en bijgevolg bevoegd zijn om, overeenkomstig de procedure van artikel 91, een mogelijke schending van genoemde voorschriften aan het Hof voor te leggen;

dat deze exceptie van niet-ontvankelijkheid dientengevolge dient te worden afgewezen;

2. Overwegende dat de verwerende partij heeft geconcludeerd dat het Hof « de enkele opsomming van beweerdelijk geschonden statutaire bepalingen en van andere oorzaken van ongeldigheid onvoldoende » verklaart en dat het Hof, « met ongeldigverklaring insgelijks van het voorbehoud om andere middelen aan te voeren », « alleen de in het verzoekschrift aangevoerde middelen als geldig aanvaardt »;

Overwegende dat wat het eerste onderdeel van deze exceptie betreft, het bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt, dat verzoekster bij de opsomming van de bepalingen welke zij geschonden acht, alsmede van de oorzaken van ongeldigheid van het aangevochten besluit, niet de bedoeling heeft gehad, afzonderlijke middelen naar voren te brengen, maar alleen om de drie daadwerkelijk opgeworpen middelen in te leiden;

dat de excepties in kwestie dus op dit punt geen onderwerp meer hebben;

Overwegende dat, wat het tweede onderdeel van genoemde excepties betreft, deze eveneens geen onderwerp meer hebben aangezien verzoekster in de loop van het geding geen nieuwe middelen heeft voorgedragen;

Overwegende dat uit al de voorgaande overwegingen blijkt dat het beroep ontvankelijk is;

III — Wat de hoofdzaak betreft

1. *Ten aanzien van het eerste middel*

Overwegende dat verzoekster er op wijst, dat de verwerende partij in strijd met de artikelen 107 van het Statuut van de ambtenaren van de E.G.K.S., 110 van het Statuut van de ambtenaren van de E.E.G./E.G.A. zou hebben nagelaten, algemene uitvoeringsmaatregelen op het stuk van het vergelijkend onderzoek in het leven te roepen, subsidiair zodanige maatregelen zou hebben genomen zonder het Personeelscomité te hebben geraadpleegd, noch het advies van het Comité voor het Statuut te hebben gevraagd, noch de genoemde maatregelen ter kennis van het personeel te hebben gebracht;

A — Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende dat de verwerende partij concludeert dat dit middel niet ontvankelijk is, aangezien een sollicitant die niet in dienst van de Gemeenschap is, er geen enkel belang bij heeft zich te beroepen op een mogelijke schending van de litigieuze bepalingen;

Overwegende dat deze exceptie dient te worden afgewezen;

dat de « externe » sollicitanten in dezelfde hoedanigheid als de interne sollicitanten van de Gemeenschap er een stellig belang bij hebben dat de bepalingen van de statuten behoorlijk op hen worden toegepast;

B — Wat de hoofdzaak betreft

Overwegende dat de uitdrukking « de algemene uitvoeringsmaatregelen » in de artikelen 107 en 110 bovengenoemd in de eerste plaats de maatregelen op het oog heeft welke elke Instelling gehouden is te nemen ter uitvoering van bepaalde dwingende bepalingen van de statuten, zoals de artikelen 2, alinea 1, 5, lid 4, alinea 2;

dat bij gebreke van zodanige voorschriften de verplichting om « algemene uitvoeringsbepalingen » vast te stellen, alleen kan worden aanvaard in het geval dat de bepalingen op zich zelf onvoldoende duidelijk zouden zijn;

Overwegende dat de bepalingen van het Statuut met betrekking tot de procedure voor het vergelijkend onderzoek nergens voorzien in de verplichting van de Instelling om algemene uitvoeringsbepalingen vast te stellen;

dat genoemde bepalingen trouwens op zich zelf reeds voldoende zijn;

dat, op het stuk van het vergelijkend onderzoek, de verwerende partij derhalve niet gehouden was « algemene uitvoeringsbepalingen » vast te stellen in de zin van de bovenbedoelde artikelen 107 en 110;

dat het Hof overigens geen enkele aanleiding ziet om te twijfelen aan de verklaring van de verwerende partij volgens welke zij zodanige bepalingen daadwerkelijk niet heeft vastgesteld; dat verzoekster geen feiten heeft aangevoerd waaruit het tegendeel zou kunnen blijken;

dat dit middel dus ongegrond is;

2. *Ten aanzien van het tweede middel*

Overwegende dat verzoekster er op wijst, dat het besluit om haar niet toe te laten tot het examen voor haar bezwarend is en dat dit derhalve, krachtens artikel 25 van de statuten, met redenen omkleed had moeten worden;

Overwegende dat de werkzaamheden van de jury volgens artikel 6 van bijlage III van de Statuten geheim zijn;

dat, door vast te stellen, dat de jury « een eerste keuze van de sollicitanten van wie de schriftelijke bewijsstukken overduidelijk de beste waren » heeft gedaan, het bestreden besluit de gronden aangeeft met alle duidelijkheid die artikel 6 toelaat;

dat dit middel derhalve feitelijke grondslag mist;

3. *Ten aanzien van het derde middel*

a) Overwegende dat verzoekster aanvoert dat het gewraakte besluit feitelijke grondslag mist;

dat zij immers beschikte over de in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek als voorwaarden gestelde schriftelijke bewijsstukken, en gedeeltelijk zelfs over hoger te waarderen schriftelijke bewijsstukken;

Overwegende dat de jury, krachtens artikel 5, alinea 4, van bijlage III van de Statuten, « uit » de lijst van de sollicitanten die voldoen aan de in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek gestelde voorwaarden, bepaalt welke sollicitanten tot het examen worden toegelaten;

dat de jury derhalve bevoegd is, slechts een beperkt aantal van de tot het vergelijkend onderzoek toegelaten sollicitanten aan het examen te doen deelnemen;

Overwegende dat de verklaring van verzoekster ten aanzien van haar schriftelijke bewijsstukken volkomen verenigbaar is met de door haar ontvangen mededeling waaruit blijkt, dat een door de jury voldoende geacht aantal sollicitanten over betere schriftelijke bewijsstukken dan de hare beschikte;

dat deze verklaring derhalve geen aanwijzing vormt, dat de jury haar besluit op rechtens onjuiste overwegingen zou hebben gegrond;

b) Overwegende dat verzoekster bovendien aanvoert, dat « volgens bepaalde inlichtingen » de jury haar eerst bovenaan op voornoemde lijst zou hebben geplaatst en dat haar naam daarvan « naar aanleiding van inmenging buitenaf » zou zijn verdwenen;

dat verzoekster echter geen concrete feiten tot ondersteuning van deze bewering heeft gesteld en dus geen voldoende begin van bewijs heeft geleverd om het Hof er toe te leiden, te dien aanzien maatregelen van instructie te gelasten;

Overwegende dat uit de voorgaande overwegingen blijkt, dat dit middel ongegrond is;

4. *Betreffende de door verzoekster getroffen maatregelen van instructie*

Overwegende dat verzoekster concludeert, subsidiair, dat het Hof « de besluiten genomen op grond van het feit dat de wederpartij de stukken van het geding niet overlegt, van nul en gener waarde » verklaart;

dat zij concludeert, meer subsidiair, dat het Hof de verwerende partij gelast, « al haar stukken over te leggen en alle inlichtingen te verstrekken welke het Hof zal bepalen en met name alle dossierstukken met betrekking tot het vergelijkend onderzoek in kwestie », en « in voorkomend geval aan de verschillende Instellingen van de Gemeenschappen die geen partij bij het proces zijn » verzoekt « alle inlichtingen te verstrekken, met name met betrekking tot het bestaan van algemene maatregelen tot uitvoering van de bepalingen van het Statuut inzake het vergelijkend onderzoek en van bijlage III van het Statuut »;

Overwegende dat de werkzaamheden van de jury krachtens artikel 6 van bijlage III geheim zijn en dat de notulen van de jury dus alleen op uitdrukkelijk verzoek van het Hof mogen worden overgelegd;

dat de verwerende partij heeft verklaard, niet te beschikken over een persoonsdossier van verzoekster, aangezien deze niet bij haar in dienst is;

dat deze verklaring in overeenstemming is met artikel 26 van de Statuten van de ambtenaren;

dat dit middel dus ongegrond is;

Overwegende dat het Hof aan de andere kant onnodig oordeelt, om over te gaan tot de verschillende door verzoekster verzochte maatregelen van instructie, aangezien de gegevens waarover het Hof beschikt het nu reeds mogelijk maakt een uitspraak ten aanzien van het onderwerpelijke beroep te doen;

Overwegende dat uit al de voorgaande overwegingen volgt dat het onderwerpelijke beroep ongegrond is;

IV — Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat verzoekster in haar beroep in het ongelijk is gesteld;

dat krachtens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat echter, krachtens artikel 70 van genoemd Reglement, de door de Instellingen in de beroepen van de ambtenaren van de Gemeenschappen gemaakte kosten te haren laste blijven;

dat het Hof (Tweede Kamer) bij beschikking van 15 november 1964 het verzoek van verzoekster om kosteloze rechtsbijstand heeft afgewezen;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Statuut van het Hof van Justitie behorende bij het Verdrag tot oprichting van de E.G.K.S., de E.E.G. en de E.G.A.;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de E.G.K.S., de E.E.G. en de E.G.A.;

Gelet op de regelingen welke van toepassing zijn op de andere personeelsleden van de Gemeenschappen;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, inzonderheid op de artikelen 69 en 70,

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende,

Verwerpt het beroep 23-64 als ongegrond;

Verwijst verzoekster in de kosten met inbegrip van de kosten betreffende het verzoek om verlening van rechtsbijstand, met uitzondering van de door de verwerende partij gemaakte kosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op vierentwintig maart negentienhonderdvijfenzestig.

Donner Strauss Monaco

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op éénendertig maart negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President van de Tweede Kamer,
A. M. Donner